

ПРИ ЕЗЕРОТО ТУРКОЙА

Поручикъ А., на когото бѣха възложили да разпита заловенитѣ руски пленници, привършваше вече работата си и дописваше последнитѣ редове на бележкитѣ си. Наблизо предъ масата му стоеше пленникътъ, когото бѣха довели най-подиръ, хорунжия Рибаленко. Той бѣше високъ и строенъ момъкъ, руменъ, синеокъ и извънредно русъ — косата, тън-китѣ мустаци и веждитѣ му бѣха почти белезникави. Лѣвата му ржка, обвита въ бинтове, бѣше обвесена на гърдитѣ, но раната трѣбва да бѣше лека, защото той бѣше бодъръ и жизнерадостенъ, хубавецъ въ казашката си униформа: резедова куртка, сини панталони съ червени лампази, високи чизми съ сжщински руски шпори, толкозъ чувствителни, че прозвѣнтяваха и при най-слабото му движение. Нещастieto, колкото неочаквано и голѣмо да бѣше, не можеше да надвие на младостъта: пленникътъ стоеше много спокоенъ и безгриженъ, и навѣрно току-що бѣше казалъ нѣщо весело, защото усмихнато следѣше перото на поручика, който сжщо се усмихваше.